

**NIC
STONE**

**KOIME ON
PARILIINEN
LUKU**

WSOY

KOLME ON PARILLINEN LUKU

N I C S T O N E

Suomentanut
Peikko Pitkänen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
Odd One Out

Text copyright © Andrea Livingstone

First published in the United States by Crown Books for Young Readers,
an imprint of Random House Children's Books
Published by arrangement with The Deborah Harris Agency
and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen.

Suomenkielinen laitos © Peikko Pitkänen ja WSOY 2019

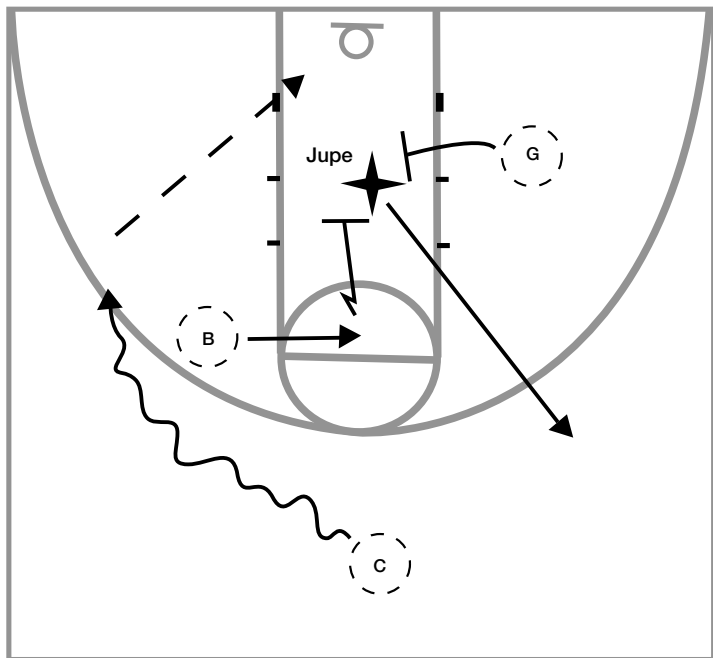
ISBN 978-951-0-43718-6

Painettu EU:ssa

Niille, jotka eivät tiedä

ENSIMMÄINEN OSA

Pelistrategia

1

Mä, Courtney Aloysius Cooper IV, esitän masentunutta ihmisrauniota

Kai mun pitäisi olla ihan maassa, hajalla tai raivona mennessäni naapuriin ja lampsiessani portaat parhaan kaverini huoneeseen. Mun pitäisi varmaan olla romuna, koska tyttöystävä heitti mut pellolle kuin pieneksi jääneen kenkäparin juuri sopivasti ennen lukion tokavikan luokan alkua.

Älytöntä kyllä, ovella mun on pakko pysähtyä skarp-
paamaan, ettei paras kaveri epäilisi mitään. Hinkkaan silmiä, painan hartiat lypsyyn ja pään kumaraan ja mutristan alahuulta, jotta näyttäisin surkealta.

Kun avaan oven, paras kaveri ei vaivaudu irrottamaan katsettaan puhelimesta. Normaalisti mä loukkaantuisin, sillä onhan tällainen teeskentely aika vaativaa, mutta nyt on oikeastaan ihan hyvä, ettei se kiinnitä muhun huomiota. Se istuu läppäri auki kirjoituspöydän ääressä naruolkaimisessa topissa, jonka alla ei ole mitään, ja muija on sentään ikäisekseen aika hiton kurvikas. Ei niin

pikkuruista takapuolta peittävät pikkuruiset sortsit. Sen isää eli papia lainatakseni: "*Chichis ja culo*, tuo tyttö on pelkkää povea ja peppua."

Eihän niitä voi olla huomaamatta. Mä olen kyllä yrittänyt olla vilkuilematta Jupen parhaita puolia, kun ne alkoivat niin sanotusti kukoistaa seitsemännellä luokalla. Olen tehnyt niin lähinnä siksi, koska se vetäisi mua pataan, jos tajuaisi mun katselevan sitä sillä silmällä. Mutta nyt kun näen edessäni Jupen, sen sykerölle kietaitut hiukset ja vaaleanruskean ihon, joka hehkuu kuin aurin gon kultaama hiekka, unohdan hylätyn marttyyrin roolini saman tien.

Suljen silmät. Näky on jo iskostunut mieleen, mutta pakko ryhdistäytyä. Marssin silmät kiinni huoneen poikki, jonka tunnen kuin omat taskuni, ja istahdan isän vanhaan lepotuoliin.

Ja vaikka tuolin jouset narahtavat, paras kaveri ei vielä kään puhu eikä pukahda.

Raotan silmää: ei reaktiota. Totta hitossa Jupe on huomannut mut. Mutta se vain hymyilee puhelimelleen ja naputtelee ruutua, ja melkein heti kuuluu kilahdus, kun se saa viestin. Se nauraa ääneen.

Mä huokaan. Syvään. *Todella* syvään.

Mutta naputtelu vain jatkuu. "Sä olet etuajassa", Jupe huomauttaa puhelintaan toljottaen.

"Laita vaatteet päälle, Jupe."

"Älä unta näe. Sä olet *mun* huoneessa, urpo."

Hah, arvasin. "Mulla on asiaa", sanon.

"No, kerro."

Ping! Jupe lukee viestin ja hihittää.

Kenen kanssa se oikein viestittelee?

Vedän henkeä. Yritän päihittää sisimmässäni riehuvan veemäisen mustasukkaisuuden puuskan. ”En pysty.”

Jupe mulkaisee mua olkansa yli. ”Oletpa sä hankala.” Just.

Se näyttää nyrpeänäkin ihanalta. ”Itse olet”, lataan takaisin.

”Ai sori, kun mä en kilju riemusta, kun sä marssit tänne kutsumatta ja koputtamatta ja kuvittelet, että mä tottelen sun käskyjäsi.” Jupe panee puhelimensa pöydälle – viimeinkin! – kääntyy tuijottamaan läppäriään ja mutisee: ”Helvetin kundit, helvetin patriarkaatti”.

Hymyilen ja katselen ympärilleni: petaamaton sänky ja vaateläjiä – likaiset lattialla kaapin vieressä, puhtaat korrissa sängyn päädyssä –, vanha televisio ja videonauhuri, jotka ovat täällä mua varten, koska Jupe ei niitä tarvitse, tai niin se ainakin väittää. Lipaston päällä valokuva, jossa me poseerataan Jamaikalla kuusi vuotta sitten Jupen isien ja mun äidin kanssa. Vino pino nurkassa lojuvia vapaaehtoistyöstä ja esiintymisistä saatuja kunniakirjoja ja -merkkejä, joita Jupe ei ole saanut aikaiseksi ripustaa valkoisille seinilleen.

Muistan, kun kävin täällä ekaa kertaa kymmenen vuotta sitten: Jupe oli kuusi ja mä seitsemän. Viikko sen jälkeen, kun me oltiin muutettu äidin kanssa Jupen naapuriin, se raahasi mut valtakuntaansa, koska tahtoi ”kuulla lisää mun surullisuudesta”. Jupe tiesi, että muutto liittyi mun isän kuolemaan, josta olin maininnut sinä päivänä, kun me tavattiin. Mutta vasta Jupen luona kerroin koko tarinan: isä kuoli auto-onnettomuudessa kaukana kotoa eikä mulla ollut tilaisuutta hyvästellä sitä.

Siitä on vieläkin vaikea puhua.

Mä vollotin Jupen sängyllä, ja Jupe rutisti mua laiholla käsillään ja vakuutti, että asiat järjestyy. Jupe väitti tietävänsä kaiken kuolemasta, koska sen kani Migsy ”sai kohdullisia syöpiä, eikä eläinlääkäri voinut pelastaa sitä”. Sitten Jupe lisäsi, että ”kohta ei satu enää niin paljon” ja lupasi olla ”ystäväni silloin, kun koskee eniten”.

Ja tuossa hän on: läppäriään tuijottava Jupiter Charity-Sanchez, jolla on ruohonvihreät kynnet, kolme lävistystä molemmissa korvanlehdissä ja nenärengas oikeassa sieraimessa, ja joka varmaan tälläkin hetkellä järjestelee jotain hyväntekeväisyystemppausta, jossa jaetaan ruokaa ja rakkautta alueen kodittomille tai boikotoidaan jotain isoa vaateketjua, jonka työntekijät raatavat surkeissa srilankalaisissa hikipajoissa.

Jupe, paras ja rakkain ystäväni. Tulta ja tappuraa ja Yhdysvaltain tuleva presidentti, jos multa kysytään.

Tämä on koti. Jupe on mun koti.

”Saitko sä vietyä sen vaatelahjoituksen Carlin kaappiin?” Jupe kysyy.

No niin, mähän sanoin, että sillä on hyväntekeväisyysmielessä!

”Äh, mä unohdin”, vastaan.

Jupe pudistaa päätään. ”Sä olet kyllä oikea nah–”

Ping!

Tällä kertaa Jupe tuhahtaa lukiessaan viestiä.

”Kenen kanssa sä viestittelet?” kysyn, kun hän naputtelee vastausta.

”Jos sun on ihan pakko saada tietää, niin yhden Raen.”

”Raen?”

”Niin. Se muutti tänne vasta vähän aikaa sitten.”

”Miksi mä en ole kuullut siitä?”

"Se on tokalla."

"No mistä sä sitten tunnet sen?"

"Mikä kolmannen asteen kuulustelu tää on?" Jupe kääntyy tuijottamaan läppäriään.

Kaivan puhtaiden vaatteiden joukosta sukkamytyt ja tähtään Jupea päähän.

Täysosuma.

"Mitä helvettiä!" Jupe kääntyy mua päin. Mikä on sekä onni että onnettomuus. Jupe mulkoilee mua jäätävästi. On sanomattakin selvää, että Rae haihtuu mielestäni samantien. Oikeastaan iloitsen, että lepotuolin selkänojalla on huopa. Heitän sen syliini.

Kiitti vaan paljastuksesta, korissortsit.

Heitän pään takakenoon ja suljen silmät. *Kyllä sitä ollaan niin jäätävää että.* "Pliis, laita vaatteet päälle, Jupiter."

"No en varmasti laita", Jupe kivahtaa. "Jos sä olisit koputtanut, mulla olisi ollut tilaisuus vetää kuteet niskaan. Mutta sä et tehnyt niin. Eli älä kitise."

Avaan silmät ja mulkoilen Jupea. Puhelin lojuu pöydällä, ja Jupe takoo läppäriään nokka pystyssä.

Selkeä sodan julistus.

"Ai et suostu, vai?"

"Mun huone."

"Okei." Siirrän huovan sivuun. "Jos sä et pukeudu, sun täytyy sietää tätä mun sortseissa jöpöttävää telttaa."

"Ai mitä sä sanoit?" Jupe tuijottaa mua.

Osoitan haarojani.

"EI JUMALAUTA!" Jupe pomppaa jaloilleen, törmää pöydänkulmaan, pudottaa puhelimen lattialle – bonus! – ja syöksyy vaatekaappiin.

Sainpas tahtoni läpi!

"Kusipää", Jupe kiroaa ja kurkistaa kaapista täysissä pu-
keissa.

Nauran.

"Ei, kun ihan tosi." Jupe tulee ulos rähjäisissä verkka-
reissa ja maailman väljimmässä hupparissa ja istuu tuu-
kirjoituspöydän ääreen veitsien sinkoillessa hunajanväri-
sistä silmistä. "Törkeä temppu. Miten sä kehtaat esitellä
mulle vehjettäsi?"

"Se oli pelkkä fyysinen reaktio", puolustelen. "Ei siinä
ollut mitään henkilökohtaista." Mikä on enimmäkseen
totta.

"Idiootti."

"Äää, höpö höpö." Ristin kädet pään taakse.

Joko mainitsin, että haluan olla kaiken keskipiste? Toi-
vottavasti Jupe ei saa enää lisää viestejä. En tiedä, kuka
Rae on, mutta en pidä siitä, että hän varastaa Jupen huo-
mion, joka kuuluu yksinomaan minulle.

"Voisitko sä lopettaa tuon omahyväisen virnuilun?"

"Myönnä pois, että sun rakkautesi mua kohtaan on
yhtä suurta ja syvää kuin kaikki valtameret yhteensä."

"Joopa joo." Silmien pyörittelyä. "Mitä sä täällä luu-
haat?"

"Ai miten niin?"

"Miksi sä tulit tänne? Mä luulin, että sulla on treffit."

Ai niin joo.

Huokaan syvään, jotta vaikuttaisin onnettomalta ja
sanon: "Jamit pystyyn, Jupe."

Meillä on tanssirituaali aina kun mut jätetään. Ja niin
käy hävettävän usein.

"Ei ole totta", Jupiter sanoo.

"Nyt on jamien aika."

"Coop, sä aloit seurustella vajaa kuukausi sitten! Mitä hittoa?"

"Jamit kehiin!"

Jupiter pudistaa päätään ja alkaa tuijottaa läppäriään. "Sä olet uskomaton", Jupe päivittelee, laskee sormen tasohiirelle, napauttaa pari kertaa ja katsoo mua. "Oletko sä valmis tokaan säkeistöön?"

"Joo, olen."

Kun bassokuvio alkaa, mielessä käväisee muisto ensimmäisistä jameista: Sadie McGrady oli jättänyt mut ja silloin mä olin ihan oikeasti maassa. Siitä on jo kaksi vuotta. Menin Jupen luokse, ja sain kuulla biisin, joka jumputtaa korvissani tälläkin hetkellä. Jupe on aina ollut kova Queen-fani – täällä siihen viittaa ainoastaan Freddie Mercury -juliste vaatekaapin ovesta –, ja olin kuullut tuon kappaleen ennenkin ehkä noin tuhat kertaa, mutta en ollut koskaan pitänyt sitä erobiisinä.

Eka kertosaie: (*dun... dun... dun...*) ♪ *Anotha one bites the dust...* ♪

Kertosäkeen loputtua pomppaamme seisomaan vierekkäin ja valmistaudumme toisen säkeistön tanssiosuuteen:

Kädet levälleen, pää taaksepäin, kädet ristiin rinnalle, kyykkyyn... katse vasempaan, sitten oikeaan, taas vasempaan ja oikeaan, hyppy ylös, jalat ristiin ja pyörähdys ympäri... oikea käsi oikealle kankulle, vasen käsi vasemmalle kankulle, taivutus eteenpäin, vatkausta ja hytkytystä... oikea jalka eteenpäin, paino eteen, ojenna sormi aseeksi, ammu, läppääyläviitonen.

Kun kertosaie jatkuu, kiedon kädet Jupen ympärille ja vedän hänet syliini lepotuoliin. Halaan, painan leuan Jupen olkaa vasten ja huokaan. Tuttu ja turvallinen olo.

Ja sitten kuuluu *ping!*

Jupe yrittää rimpuilla irti.

Ei onnistu. "Ehei, kuule, sä et mene minnekään." Pitelen tiukasti kiinni. "Mulla on sydänsuruja. Rae saa nyt odottaa."

Jupe huokaa ja antaa periksi.

"Kiitti", sanon.

"No miksi teillä meni poikki?" Jupe kietoo kädet ympärilleni.

Voisin muuten viettää tässä koko loppuelämäni.

"Sun takia", sanon.

"Ai mun?"

"Niin, sun. Taas vaihteeksi."

"Mitä helvettiä?" Jupe siirtää käteni pois ja nousee seisomaan, ja tällä kertaa irrotan otteeni. "Mikä niitä tyttöjä vaivaa?"

"Ne vaan miettii meidän suhdetta." Niin kuin mäkin. Mutta en tietenkään myönnä sitä ääneen.

"Onpa tyhmää." Jupe palaa läppäriinsä ääneen. "Kai ne tietää, että mä panisin mieluummin niitä kuin sua."

Auts, tuo kirpasi. Vaikka ei kai sen pitäisi, koska Jupe ei ole koskaan ollut missään muussa kaapissa kuin vaatekaapissa, jossa hän vaihtoi äsken vaatteensa. Mutta silti.

Toivottavasti Jupe ei aio hypätä sänkyyn Raen kanssa.

Rykäisen. "Ilmeisesti sillä ei ole väliä. Sua pidetään joka tapauksessa uhkana."

Jupe pudistaa päätään. "No, mitä sun eksä sanoi?"

"Mä en nyt muista ihan tarkkaan, mutta jotain sen tapaista kuin: *Mä olen ihan varma, että teillä on jotain säpinää, mikä on oksettavaa.*"

"Hetkinen...", Jupe kääntyy muhun päin ja kallistaa päätään. "Mitä se sillä tarkoitti? Heteronormatiivisuus-han on edelleenkin mitä suurimmassa määrin –."

"Normi. Joo, tiedetään", koska Jupe jauhaa siitä *jatkuvasti* ja kyllästymiseen saakka. "Kai se vaan halusi kaa-taa katkeruutensa mun niskaan. En mä tiedä. Vaikka sä oletkin kiinnostunut tytöistä, mun tyttöystävät ovat silti mustasukkaisia, koska sä olet niin kaunis ja ihana."

"Älä kutsu mua kauniiksi ja ihanaksi. Siitä tulee outo olo."

Totta. "Sori."

"No harmi, ettei homma toiminut", Jupe sanoo. "Se tyttöhän oli tosi seksikäskin. Kurvit kohdallaan."

"Niinpä."

"Olitteko te...?" Jupe maiskauttaa huuliaan matkien korkin poksahdusta.

Aika härski ele. "Ei oltu."

"Vieläkö sä odotat, että mä muutan mieleni?" Jupe iskee silmää.

Mainittakoon, että seitsemännellä luokalla ekan seksi-valistustunnin jälkeen päätin säästää poikuuteni Jupelle. Ai mitäkö Jupe siitä tuumasi? "Yäk, ällöä!"

Niin. Olen pitänyt lupaukseni, vaikka Jupe onkin kiinnostunut tytöistä, ja on todennäköistä, ettei välillämme tule koskaan olemaan yhtään mitään.

Niin, sanoin *on todennäköistä*.

Olen toivoton tapaus.

Typeryys paistaa varmaan mun naamasta, koska Jupea naurattaa. Vatsaa alkaa jomottaa. Hitto, mikä urpo mä olen.

Enkö mä tajua, että on tyhmää haikailla parasta kaveria, joka sattuu olemaan lesbo, ja hinkua sen kanssa

sänkyyn? Tajuan. Mutta en silti haluaisi, että siitä muistutetaan.

Hetki sitten esitin masentunutta, mutta nyt mua masentaa oikeasti.

"Tämä on syvältä, Jupe."

Ja Jupe tietysti luulee, että tarkoitan eroa.

Hän muttristaa huuliaan, nousee seisomaan ja kiskoo mut ylös tuolista. "Sä olet halauksen tarpeessa, Courtney Cooper", Jupe sanoo. Menemme sängylle ja kellahdan selälleni. Jupe käpertyy kainalooni, painaa pään rintaani vasten, hautaa nenän kaulakuoppaani, kietoo käden ympärilleni ja heittää jalkansa reiteni yli. "Helpottaako?"

Tämä.

Tämän takia tulin tänne. *Tämän* takia huokaisin helpotuksesta, kun tyttö, jonka nimeä en kohta enää muista, kertoi saaneensa musta tarpeekseen. Olin joutunut elämään ilman *tätä* jo melkein kuukauden. Seurustellessani en tietenkään voi halailla Jupea, vaikka hän onkin lesbo, mutta nyt me voidaan taas kiehnätä sylikkään.

Vilkaisen pöydän alle unohtunutta puhelinta ja puhallan huolet ulos keuhkoistani. Annan itseni lumoutua Jupiterin ihanasta ominaistuuksusta, joka kuuluu juuri nyt vain ja ainoastaan mulle. "Joo", vastaan. "Helpottaa."

"Kyllä sua vielä joskus onnistaa, Coop", Jupe sanoo. "Jonain päivänä sä tapaat ihanan tytön, ja te sovitte yhteen kuin palapelin palaset. Eikä sua enää jätetä."

Hymyilen ja suukotan Jupen otsaa niin kuin yhdeksän vuotta sitten, kun me halailtiin ekaa kertaa. Me oltiin silloin tokalla: Jupe oli seitsemän ja mä kahdeksan, ja kun mä tulin yhtenä päivänä kylään, Jupe nyyhkytti vaatekaapissa. Kun se kertoi, mitä oli tapahtunut (joku ääliö

viidesluokkalainen oli haukkunut sitä tyhmäksi lesboksi), kysyin, kelpaisiko halaus, koska halaukset ~~olivat~~ ovat parasta lääkettä suruun ja murheeseen.

Olin isompi kuin se päätä aukonut kääpiö – olen aina ollut koulun rotevimpia kundeja – ja seuraavana päivänä kävin vähän ravistelemassa sitä jätkää. Mut erotettiin joksin aikaa, mutta se oli sen arvoista, koska Jupen ei ole enää tarvinnut kuunnella homovihamielistä läppää.

Loppu on historiaa, kuten sanonta kuuluu.

”No jaa, Jupe”, vastaan. ”Aina ei voi voittaa.”

2

Päivä alkaa parhaiten, kun saan
tuntea sieraimissani Jupen sikakalliin
kiharamönjän tuoksun

En herää aamukahvin tuoksuun, vaan siihen, kun papi takoo ovea puoli seitsemältä ja karjaisee: ”Jupiter! Herätys!” Haistan mafuraöljyn ja manukahunajan – arvatkaa, montako kertaa Jupe on lähettänyt mut ostamaan niitä – ja huokaan onnellisena. Paino poistuu mun rinnalta ja reideltä, ja vasemmalta kuuluu valokatkaisijan napsahdus. T-paitani ryppy on uurtanut Jupen poskeen punaisen juovan ja hänen tukkansa on pörrössä.

”Mä menen ekana suihkuun”, Jupe ilmoittaa haukotellen.

Yritän näyttää paheksuvalta, vaikka oikeasti mua hymyilyttää. ”Miksi sä saat olla aina eka?”

”Koska me ollaan meillä, dorka.”

Koska me ollaan totuttu heräämään sylikkäin – me ollaan nukuttu sängyssä, sohvalla, lattialla, tyynymajassa, pyyhkeistä rakennetussa teltassa ja pehmoleluilla täytetyssä kylpyammeessa, eikä meidän vanhemmilla ole ollut

mitään sitä vastaan, koska he ovat aina tienneet Jupen lesboudesta – me ollaan käyty tämä keskustelu näiden vuosien aikana ehkä tuhat kertaa.

Vieläkin hymyilyttää.

”Käy sanomassa isille, että sä olet täällä, niin se laittaa tarpeeksi aamiaista”, Jupe sanoo. ”Sä syöt meidät vararikoon.” Jupe on mulkoilevinaan mua, ja sitten se venyttelee ja nousee seisomaan, mikä on muuten upea näky. Kaivaa korista puhtaat vaatteet matkallaan kylppäriin.

Ja niin käynnistyy paluuni Decatur High’n tavoitteluisimmaksi poikamieheksi.

Kuvio on seuraava: olen jonkin aikaa – ehkä kuukauden tai puolitoista – vapaa kuin taivaan lintu ja nautin siitä täysin rinnoin, koska voin pyöriä Jupen kanssa niin paljon kuin lystään. Täyteen ahdetusta kalenteristaan huolimatta Jupella on aina aikaa mulle: me tehdään läksyjä, katsellaan vanhoja elokuvia, pelataan korista, ajellaan vanhalla Bemarilla, tehdään vapaaehtoistöitä, pelataan korttia tai lautapelejä ja treenataan cheerleading-nostoja.

Joko mä kerroin olevani cheerleader? Kuulun yliopiston futisjengin cheerleadereihin kahden korisjoukkueesta tutun kaverini kanssa. Kunto kohoaa tehokkaasti, ja tyttöjen huomio on taattu. Jupe kieltäytyy osallistumasta julkisesti ”toimintaan, jossa altistutaan miehiselle katseelle”, mutta suostuu olemaan nosteltavana takapihalla. Hän on ainakin viisi kiloa painavampi kuin joukkueen raskain nousija, joten yhteisten treeniemme ansiosta muiden pimumen nostelu sujuu multa leikiten. Jupelle ei muuten kannata mainita, että käytin sanaa ”pimu”.

Sinkkuna siis hengaan Jupen kanssa niin kuin ennenkin.

Mutta kun olen ollut vapaalla jalalla noin kuukauden, Jupe alkaa selittää: "Coop, sä menet ihan hukkaan mun seurassa, kun maailma on täynnä ihania heterotyttöjä."

Ja joka kerta se tuntuu iskulta kaulasuoneen.

Joo, kuten sanottu, *tiedän*, että Jupe tykkää tytöistä. *Kaikkihan* sen tietää. Silti olen hajalla aina, kun Jupe alkaa selittää, että mun pitäisi vakiintua.

Sen jälkeen mökötän jonkin aikaa, skarppaan ja etsin seuraa. *Kohta mua onnistaa*, vakuuttelen.

Viikon tai parin sisällä olen löytänyt uuden tyttöystävän. Hyvästi Jupe ja Coop. Tervetuloa Coop ja Johanna tai Coop ja Kaitlyn. Tai Coop ja Tamika tai Coop ja Quyen. Eikä tyttöissä ole sinänsä mitään vikaa.

Mutta Jupeen verrattuna he eivät ole mitään.

Kerron salaisuuden: vaikka olen yli 190-senttinen ja satakiloinen takapelaaja – en tahdo leuhkia, mutta mut on listattu osavaltion toiseksi parhaaksi pelaajaksi omassa sarjassani, ja yliopistojoukkueiden kykyjenmetsästäjät soittelivat perääni jo kahdeksannella luokalla –, mä, Courtney Aloysius Cooper IV pelkään muita tyttöjä paitsi Jupiter Charity-Sanchezia.

Mä en osaa olla hyvä poikaystävä. Olen todistanut Jupen isien onnellista parisuhdetta ja vaikka suhtaudunkin heihin kuin omiin vanhempiini, äidin ja isän suhde on ollut mulle ainoa heterosuhteen malli. Tiesin kyllä, että isä rakasti äitiä yli kaiken, mutta isän eläessä olin keskittynyt leikkimään Legoilla, enkä ehtinyt ottaa hänestä oppia.

Mulla on tapana hakeutua sellaisten tyttöjen seuraan, joihin voisin periaatteessa rakastua, mutta sitten he alkavat käyttäytyä omituisesti, tuijottaa mua kaihoten ja kehittää liian suuria odotuksia. Menen siitä hyvästä ihan

paniikkiin ja kelaillen liikaa: *Voinko mä antaa suukon ot-salle? Voidaanko me kävellä käsikkäin julkisilla paikoilla? Voinko mä laittaa meistä kuvia someen? Pitääkö mun avata auton ovi?* Nimittäin tyttö, jonka kanssa olen pyörinyt eniten, vetäisi pultit, jos avaisin sille auton oven. Mä en tiedä tällaisista jutuista yhtään mitään.

Yritän olla sutki ja romanttinen herrasmies niin kuin Humphrey Bogart – ainoat isän tavarat, jotka äiti antoi mun pitää, olivat Bogart-videokokoelma, videonauhuri ja lepotuoli, jotka ovat nyt Jupen huoneessa – ja katselen usein sen elokuvia opetellakseni, miten tyttöjä hurma-taan.

Mutta sitten tunnen itseni huijariksi ja haluaisin vain olla oma itseni. Vaivun treffeillä ajatuksiini, hakeudun koulussa Jupen läheisyyteen tai erehdyn kutsumaan tyttöystäväni Jupiteriksi.

Sitten mut jätetään.

Pisin suhteeni kesti viisikymmentäkolme päivää.

Entä mitä sen jälkeen?

Jamit kehiin.

Maanantaina cheerleading-treenien jälkeen menen nostelemaan painoja kundien kanssa. Jesse Cox, kookas laita-hyökkääjä – joka tunnetaan myös Gollyna eli Goljatina, koska hän on hullu jättiläinen – tutkii sänkeään seinän kokoisesta peilistä, ja Britain Grier, aloitteleva pelintekijä, 180-senttinen pätkä ja triomme ainoa valkoihoinen (vaikka ei välttämättä siltä kuulostakaan) valvoo, kun teen penkkipunnerruksia.

Teen jo toista sarjaa, kun Golly ottaa puheeksi päivän aiheen.

"Hei, Coop, miksi sulla ja sillä muijalla meni poikki? Mä luulin, että kaikki oli hyvin."

"Niin mäkin", Britain komppaa.

"En mä tiedä", vastaan. "Ehkä mä en vastannut sen odotuksia."

Golly tulee seisomaan Britainin viereen ja he seuraavat, kun teen viimeistä sarjaa. "Kai sä pääsit edes höyläämään sitä?" Britain kysyy.

Lasken levytangon telineeseen. "Älä viitsi. Ei se ollut mikään juusto."

"Joopa joo. Taas tota feminististä hourailua." Golly pyörittelee silmiään ja laittaa kahdenkymmenen kilon painot tangon molempiin päihin. Nousen penkiltä, ja vaihdamme Gollyn kanssa paikkaa.

"On siinäkin koristähti", Britain sanoo. *"Ei se ollut mikään juusto."*

"Sä kysyt, höyläsinkö mä –"

"Joo, kyllä me tajuttiin", sanoo Golly. "Sä et vaan –" Se pudistaa päätään, tempaisee tangon ilmaan ja aloittaa toistot.

"Mä en vaan mitä?" kysyn.

Golly tekee ensimmäisen sarjan, nousee istumaan ja kääntyy katsomaan mua. "Coop, sä olet elämäsi terässä. Muijat palvoo sua."

"Niin palvoo!" Britain säestää ja siirtyy kyykkytangolle. "Jätkä on mieletön adonis, eikä ota iloa irti!"

"Niin, mutta toi onkin teidän ongelma", sanon. "Te ette arvosta naisia ihmisinä."

"Coop, kuuntele nyt vähän itseäsi", Britain sanoo.

Golly nousee penkiltä ja lisää painoja tankoon.

Ei sitä suotta Goljatiksi kutsuta.

Se menee takaisin penkille ja valmistautuu uuteen sarjaan. ”Jätkä on hengannut liikaa Jupiterin kanssa.”

”Kai te urpot tajuatte, että tytöt tykkää musta nimenomaan siksi, että mä kunnioitan niitä.”

”Eihän me olla väitetty, että tyttöjä pitäisi kohdella tyyliä. Mutta nehän suorastaan tyrkyttää itseään sulle. Ja sä torjut ne.”

”Niin just”, Britain komppaa. ”Kyllähän sä voit uskotella itsellesi mitä huvittaa, mutta oikeasti sulla käy flaksi, koska sä olet osavaltion lukiojoukkueiden parhaita pelaajia. Tai ehkä koko maan parhaita.”

”Ja sä muistutat sitä tyyppiä, joka vartioi sateenkaarisiltaa Thor-leffoissa, mutta sulla ei ole partaa, etkä sä näytä yhtä omahyväiseltä”, Golly sanoo. ”Mä tarkoitan sitä näyttelijää, jolla on ruskea iho ja vaaleanruskeat silmät. Tytöt on hulluna sellaisiin kundeihin.”

”Ei kaikki ole kiinni ulkonäöstä, Golly.”

”Jätkä on toivoton tapaus”, sanoo Britain. ”Tämmöistä se on, kun heterokundi varttuu homoparin kanssa ja sillä on siskohahmo, joka on feministi ja kiinnostunut tytöistä.”

”Ai sekö teitä häiritsee, että mä arvostan tyttöjä? Älkääkään sotkeko mun niin sanottua siskohahmoa tähän.”

”Hmph”, Golly murahtaa. ”Ei se mikään siskohahmo ole.” Hän nousee istumaan. ”Coop, luuletko sä, ettei me olla huomattu, että jätkä on ihan lääpällään Jupiter Charity-Sancheziin?”

”Eikä ihme”, Britain toteaa ja istuutuu penkille Gollyn viereen. ”Se tyttö on yhtä täyteläinen kuin sopivasti kypsynyt viini.”

Jaaha, tässä ollaan näköjään kaksi yhtä vastaan.

”Niin on”, Golly sanoo. ”Ja sillä on ihana hymy.”

COURTNEY "COOP" COOPER

Jätetty, jälleen kerran. Taas yksi tyttö uskoo mun rakastuneen parhaaseen ystävääni. Niin kuin olenkin. Mutta Jupiter on mennyt sekaisin jonkun tytön viesteistä.

RAE EVELYN CHIN

Kuvittelin että koulun uutena oppilana olisin hylkiö. Mutta ei, Jupiter ja Coop saavat minut tuntemaan, etten ole ollut missään enemmän kotonani. Haluan suudella Coopia. Ja Jupiteria. Hämmentävää.

*CROOPTER=COOP+RAE+
JUPTER=COOP JA JUPE+
CRAE CRAE+RAE & JUPE*

JUPITER CHARITY - SANCHEZ

Ainoa kurjempi juttu kuin menettää ihana tyttö pojalle, on menettää hänet parhaalle kaverilleni. Tuntuu että menetän molemmat. Aika tehdä oma liike?

YKSI TARINA. TARINASSA KOLME KERTOJAA.

Kolme on parillinen luku on tilannekomedia, joka uhkaa kääntyä hehkuvaksi kolmiodraamaksi. Kun kyse on rakkaudesta, vetovoimasta ja suhteista, mikään ei ole yksinkertaista.

	
www.wsoy.fi	9 789510 437186
N84.2	ISBN 978-951-0-43718-6

Kannen suunnittelu: Riikka Turkulainen
Kannen kuvat: iStockphoto